

Mijn best doen

Ik ben Dex. Ik ben 13 jaar en ik woon met mijn vader, moeder en hond Ringo in Amsterdam. Mijn hobby's zijn Ajax, lekker eten en gamen met Brian.

Brian is mijn beste vriend, al vanaf de basisschool. Nu zitten we bij elkaar in de brugklas van het Apollo college. We mogen niet meer naast elkaar, omdat het dan te gezellig wordt. En ook omdat ik alleen maar onvoldoendes haalde.

Ik vind school een sadistische uitvinding. Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik word langzaam gek van zo'n hele dag stilzitten en dat je naar saaie verhalen van saaie docenten moet luisteren. Ik dóé veel liever dingen. Tosti's maken bijvoorbeeld, of mijn oom Dries helpen op de markt, of mijn pa als hij een klus heeft. Dan kan ik heen en weer lopen en bewegen. En vooral: dan heb ik het gevoel dat ik iets nuttigs aan het doen ben.

Ik vind heel veel dingen op school totaal niet nuttig.

- Frans is niet nuttig, want ik weet nu al dat ik toch nooit naar Frankrijk ga.
- Wiskunde is niet nuttig, want als ik iets wil berekenen

- en ik kom er niet uit, dan gebruik ik gewoon mijn telefoon. Of ik vraag het aan Bri, want die weet bijna alles.
- Biologie zou misschien nog een beetje nuttig kunnen zijn, als het over vlees zou gaan en hoe je dat moet klaarmaken. Maar die vrouw, Kadmilos, heeft het tot nu toe alleen maar over planten gehad en daar heb ik helemaal niks mee.

En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Maar Dex, wat doe je dan op die school, hoor ik je denken. Goeie vraag. Een tijd lang wist ik dat zelf ook niet. Maar toen brak Luuk uit onze klas zijn enkel. Bri en ik organiseerden samen met Freddy en Wahid een actie voor hem. We haalden 1085 euro en 55 cent op en nu kan hij toch met ons mee op schoolreis naar Canterbury. We werden vrienden en bij je vrienden wil je in de buurt zijn. Daarom heb ik besloten dat ik toch maar mijn best ga doen om over te gaan naar de tweede.

Meneer Hendriks zegt dat ik hartstikke slim ben en dat ik het nog makkelijk kan halen. Als hij mijn mentor niet was, was ik allang van school getrapt, dat weet ik zeker. We hadden afgesproken dat we samen een plan zouden maken om te zorgen dat het goed zou komen met mij. En nu was het zover.

Het was maandagmiddag. Buiten sneeuwde het. De school was halfleeg en Brian was al naar huis. Ik voel me altijd een beetje vreemd als ik alleen met een leraar in een lokaal zit. Ook al heet die leraar meneer Hendriks – wat betekent dat je te maken hebt met de minst erge van het hele zootje. Een lokaal hoort gewoon een lekkere herriebak te zijn, waarin van alles gebeurt en iedereen door elkaar heen aan het gillen is. Maar als je met een leraar alleen bent is het opeens doodstil en klinkt alles wat

je zegt drie keer zo hard en drie keer zo lomp. En je merkt ook dingen die je anders nooit opvallen: hoe muf zo'n lokaal eigenlijk ruikt, dat de posters aan de muren honderd jaar oud zijn en dat meneer Hendriks eigenlijk hele lelijke oude-mannenschoenen draagt.

Maar goed, het had natuurlijk nog veel erger gekund.

'Moet mijn moeder ook mee?' had ik gevraagd toen ik met meneer Hendriks afsprak. Want ik ken dat soort gesprekken. Ze laten het allemaal heel leuk en positief klinken, met woorden als 'actieplan' en 'verbetertraject' en dat soort shit. Maar waar het op neer komt is dat je in een donker hokje moet zitten met allemaal leraren die je in een dwangbuis willen stoppen. En als dikke vette bonus je moeder erbij, die bij alles enthousiast zit te knikken.

Maar meneer Hendriks had gezegd dat dat niet nodig was. 'Ik wil afspraken met jou maken, Dex. Daar hebben we verder geen pottenkijkers bij nodig. Ik stuur alleen een verslagje naar je ouders en naar mevrouw Vonk. Vind je dat goed?'

Mevrouw Vonk is de afdelingsleider van de eerste klas, maar wij noemen haar allemaal Cleopatra omdat ze kaarsrecht zwart haar heeft met een kaarsrechte pony. Ik was allang blij dat ik niet met haar in een donker hokje hoefde want dat is wel het allerergste. Dus ik zei tegen meneer Hendriks dat ik het prima vond.

Honderd procent

‘Goed, Dex,’ zei meneer Hendriks. ‘Dan gaan we nu beginnen met het gesprek.’

Hij nam een slok van zijn koffie en zette zijn meest serieuze gezicht op. Dat is het gezicht waarbij er bijna geen kraaienpotjes bij zijn ogen te zien zijn.

‘Op 1 april krijgen jullie je tweede rapport. Het is van het allergrootste belang dat je daarop een stijgende lijn laat zien. Er staan je twee dingen te doen. Ten eerste is vanaf nu je schoolwerk *pico bello* in orde. Daarmee bedoel ik: boeken bij je, huiswerk af en keihard leren als je een toets hebt.’

Ik voelde hoe ik helemaal licht werd in mijn hoofd. Ik begon te zuchten en liet me zo’n beetje onderuitzakken op mijn stoel.

Maar dat pikte meneer Hendriks niet.

‘Als je er nu al bij gaat zitten als een zak aardappelen, dan gaat het hem natuurlijk nooit worden, Dex. Hoppeteet! Overeind met dat lijf.’

Ik hees mezelf omhoog en meneer Hendriks knikte tevreden. ‘Heel goed,’ zei hij. ‘Komen we bij puntje twee. Het gedrag.’

Ik wilde alweer onder de tafel verdwijnen, maar kon mezelf nog net inhouden.

‘Vanaf nu,’ zei meneer Hendriks, ‘let je op in de les. Je bent

vriendelijk en beleefd tegen al je docenten. Vragen als “waarom moeten we dit leren” of “wat is het nut van dit vak” stel je alleen in je hoofd. En dan zeg je tegen jezelf...’ Meneer Hendriks ging nog rechter achter zijn bureau zitten en zette een plechtige stem op. ‘...ik acceptéér dat ik hier nu moet zijn en dit moet dóén, want ik wil óver. Zeg maar na.’

Ik staarde hem aan.

Bedoelde hij nu serieus...?

‘Zit me niet aan te kijken alsof je nauwelijks tot tien kunt tellen, jongen. Zeg me na: “Ik accepteer...”’

‘Oké... eh... Ik accepteer...’ mompelde ik.

‘Harder, Dex. Ik kan je amper verstaan.’

‘Ik accepteer,’ zei ik.

‘Beter. Dat ik hier nu moet zijn...’

‘...dat ik hier nu moet zijn...’

‘...en dit moet doen...’

Pfff... Alsof ik in het leger ging of zo. ‘...en dit moet doen...’

Meneer Hendriks balde zijn vuisten en bonkte ermee op tafel. ‘Want. Ik. Wil. Over!’

Ik moest op mijn lip bijten om niet in lachen uit te barsten.

‘Zit niet te ginnegappen, Dex van de Broek. Ik ben bloedserieus. Nu jij... en met vuisten!’

Oké. Dan zou hij het ook krijgen ook. ‘Want. Ik. Wil. Over!’ brulde ik en ik bonkte zo hard als ik kon met mijn vuisten op tafel.

‘Yes!’ zei meneer Hendriks en hij roffelde nog een extra keer op de tafel. De kraaienpootjes hadden zijn gezicht alweer overgenomen en zijn ogen twinkelden.

‘En verder...’

‘Hoezo... en verder?’

‘Hou je waffel, Dex. En verder ga je niet meer onder tafels liggen of op je blote buik door het klaslokaal schuiven. Je tekent geen piemels op het bord...’

‘Dat was Brian!’

‘...je gaat niet met je telefoontje zitten te klooiën tijdens de les, je gaat geen ordeverstoringen ontplooiën met die vriendjes van je. Kortom, je doet niets... maar dan ook níets waardoor Cleo... ik bedoel mevrouw Vonk... Lach niet, Dex!’

Ik beet alweer op mijn lip.

‘Je doet niets waardoor mevrouw Vonk ook maar enige aanleiding heeft om te twijfelen aan het uiterst positieve beeld dat ik tijdens de rapportvergadering van jou ga schetsen.’ Hij stak zijn hand naar me uit. ‘Ik wil honderd procent inzet van je. Is dat een deal?’

‘Deal,’ zei ik.

‘Honderd procent?’

‘Zeker,’ zei ik. ‘Honderd procent.’

Meneer Hendriks geeft stevige handen. Dat vind ik fijn. Hij geeft je echt niet het gevoel dat je nog maar een brugklasser bent of zo.

‘O, en Dex... die afspraken gelden ook tijdens de Engelandreis, hè?’ riep hij nog, toen ik de deur uit liep.

Boek maar vast een fysiotherapeut

Toen ik thuiskwam, was mijn moeder de afwasmachine aan het uitruimen. Ze was dat liedje van *'I'm walking on sunshine... Wohoo!'* aan het zingen en de keuken rook helemaal fris en fruitig. Mijn moeder krijgt altijd een goed humeur van schoonmaken, maar deze keer kwam het ook omdat meneer Hendriks het mailtje met onze afspraken al verstuurd had.

'Wat heb je een geweldige mentor, Dex,' zei ze. 'Ik word helemaal vrolijk van die man. We zetten onze schouders eronder en dan gaan we samen zorgen dat het goed komt met jou.'

Hoor je het probleem? 'Ónze schouders' en 'We gaan sámen zorgen'?

Natuurlijk had ik toen meteen nattigheid moeten voelen, maar mijn moeder weet heel goed hoe ze me moet afleiden.

'Wat wil je vanavond eten?' vroeg ze, terwijl ik een glas cola achterover klokte.

Ik ben dol op die vraag.

En mijn moeder weet het antwoord allang want dat is altijd hetzelfde: patat met frikandellen van de snackbar en appelmoes zonder stukjes erin.

'Mooi,' zei ze. 'Dan jagen we eerst Ringo door het park heen en dan gaan we op de terugweg langs de supermarkt en de Zaanse Hoek.'

Zo heet onze snackbar.

‘Yes!’ zei ik. En mijn moeder glimlachte en porde me tegen mijn schouder.

‘Dat is dan om te vieren dat je je best gaat doen, Dex. Want dat vind ik super en je vader ook.’

Er huppelde iets in mijn buik. Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik word echt blij van patat.

Bij de Zaanse Hoek bestellen we de patat altijd extra gecremeerd. Dat betekent dat de patat wat langer is gebakken, zodat hij superknapperig is. Zo vind ik hem het allerlekkerst. Mijn pa is ook gek op de snackbar dus die was helemaal in zijn sas toen we thuiskwamen. Via de app had hij nog snel even twee extra berenhappen bij mijn moeder geregeld. Die heeft hij soms liever dan frikandellen.

De patat was heerlijk. De frikandellen waren heerlijk. De appelmoes was heerlijk. Iedereen was blij, Ringo zat te chillen in zijn mand en je zou dus zeggen: niks meer aan doen. Maar dan ken je mijn moeder nog niet.

Ik zat net een beetje uit te buiken en me af te vragen of ik Bri zou appen voor een potje Grand Theft Auto, toen mijn moeder zei: ‘Zo, Dex. Dan gaan we nu naar je kamer om je tas voor morgen in te pakken. En dan kun je meteen laten zien hoever je bent met je huiswerk.’ Ze zei het met een gezicht alsof ze me een heel lekker toetje aanbood.

‘Nee...’ kreunde ik. En ik liet me half onder de tafel glijden.

Ringo begon te piepen. Die leeft altijd erg met me mee.

‘Kom op, Dex!’ zei mijn pa. ‘Wie A zegt...’

‘Ik heb helemaal geen A gezegd,’ protesteerde ik. ‘De hele dag nog niet.’

Vond ik best een leuk grapje van mezelf, maar mijn ouders

konden er niet om lachen. En dus zat er niets anders op dan achter mijn moeder aan de trap op te sjokken.

Nog geen kwartier later had ze zeven kilo boeken in mijn rugzak geladen en was ze woedend omdat ik mijn huiswerk niet in mijn agenda had opgeschreven.

‘Ja, maar toen ik dat opkreeg, had ik die afspraken toch nog niet gemaakt?’ zei ik.

‘Je moet je kapot schamen, Dex,’ zei mijn moeder. ‘Ik weet zeker dat meneer Hendriks je – ook vóór vandaag – wel honderd keer heeft verteld dat je aan het einde van elke les je huiswerk moet noteren. Of niet dan?’

Haar ogen priemden in de mijne.

‘Nou?’ drong ze aan.

‘Ja, mam,’ zuchtte ik.

Ze hing de rugzak om mijn schouders. Ik zakte meteen een halve meter door mijn knieën.

‘Dit meen je niet!’ riep ik. ‘Ik kan hier toch niet elke dag mee gaan lopen?! Boek maar meteen een afspraak bij de fysiotherapeut, want hier krijg ik dus dikke vette rugklachten van, hè?’

‘Daarom heb je ook een kluisje,’ zei mijn moeder. ‘En waag het niet om morgen weer met een lege agenda thuis te komen.’